

Holly Webb

Šuniukas iš prieglaudos

Alma littera

Pirmas skyrius

Keitlina aplink pirštą sukinėjo plaukų sruogą ir ją timptelėjo. Mergaitė visada taip elgdavosi, kai dėl ko nors nerimaudavo. Visi vaikai, išskyrus ją, klasėje nekantriai laukė, kada galės pasidalyti įvairiomis idėjomis apie artėjančią mokyklos labdaros savaitę. Keitlina visiškai *nieko* negalėjo su-

galvoti. Jos draugē Lilē entuziastin-
gai mosikavo rankomis ir taip greitai
šnekėjo, kad Keitlina vos įstengē su-
prasti jos žodžius.

– Arklidēs, kur jodinēju! Mes ga-
lime padėti! Arklidēs priklauso lab-
daros organizacijai „Jodinėjimas ne-
įgaliesiems“, ten lankosi daugybė
žmonių. Praėjusią savaitę aš ten pa-
gelbėjau, buvo tikrai šaunu! Kartais
šiose arklidėse lankosi neįgalūs vaikai,
kurie dažniausiai sėdi vežimėliuose,
jiems duoda specialų balną ir būna
taip nuostabu į juos žiūrėti. Atrodo,
arkliai jaučia, kad su tokiais vaikais
turi būti atsargūs.

Keitlina linktelėjo. Nuostabi idėja –
tai iš tikrųjų atrodė ganėtinai įdomu.

Mergaitė nedrąsiai pritarė. Visiems vaikams buvo pasiūlyta pagalvoti apie tokią labdarą, kokią mokykla sutiktų paremti. Ši užduotis – namų darbai, kuriems paruošti ir pristatyti klasėje buvo skirti du savaitgaliai. Paskui kiekviena klasė balsuos už geriausią projektą, o mokytojai nuspręs, kuri idėja geriausia. Keitlina privalėjo galvoti apie labdarą, bet neišmanė, nuo ko viską reikėtų pradėti.

Žinoma, ji girdėjo, kas yra KGAŽO (Karališkoji gyvūnų apsaugos nuo žiaurumo organizacija) ir apie akliems skirtus šunis vedlius. Prie kito stalo sėdintis Džeimsas jau buvo užsiminęs apie šiuos šunis. Minėjo, kaip jo kaimynas ieškojo tokių mažyčių

šuniukų ir stengėsi juos išmokyti nesivaikyti kaimynų kačių. Taigi, tai tikrai ne į gera...

Keitlina nusišypsojusi linktelėjo Lilei, bet iš tiesų nebesiklausė draugės, kalbančios apie ponius jodinėjimo mokykloje. Ji svarstė, kaip reikės stovėti prieš visą klasę ir netgi kalbėti. Keitlina nemėgsta, kai žmonės spokso į ją. Panelė Levis vis kartodavo, kad

ji turi stengtis dažniau kalbėti prieš klasę, tačiau Keitlina iš visų jėgų to vengė. O jeigu pasakys ką nors kvaila ir visi prapliups juoktis?

Keitlina apsižvalgė, visi aplinkui šnekučiavosi, klasė šurmuliavo. Atrodė, lyg visi vaikai, išskyrus ją, turi įdomiausių minčių. Netgi Semas Maršas, kuris niekada nedarydavo namų darbų ir praėjusią savaitę apsimitinėjo, kad pasitempė riešą, todėl net dvi dienas negalėjo rašyti, ramiai nenusėdėjo vietoje, visiems savo draugams pasakodamas apie neįtikėtiną sumanymą. Tai buvo projektas, kurį vykdė jo futbolo klubas – jie sugalvojo Afrikos vaikams nusiųsti futbolo kamuolių ir sporto reikmenų.

Panelė Levis labai rimtai kalbėjosi su Eime ir Teila apie slaugos ligoninę, kurioje rūpinamasi Eimės senele, o Teilos mama ten dirba slaugytoja. Žinoma, projektą jos galės ruošti kartu.

Keitlina svarstė, galbūt ji galėtų prisidėti prie Lilės jodinėjimo labdaros sumanymo. Bet būtų nesąžininga, juk tai Lilės projektas.

– Taigi ką ketini daryti? – paklausė Lilė, pagaliau baigusi pasakoti apie sumaniuosius ponius ir prisiminusi Keitliną.

– Dar nežinau... – neaiškiai sumurmėjo Keitlina. – Manau, ką nors sugalvosiu. Galbūt pasirūpinsiu gyvūneliais.

Lilė entuziastingai linktelėjo.

– Žurnale apie gyvūnus skaičiau apie asiliukų prieglaudą. Galėtum juos pasirinkti.

– Hm... – Keitlina nudelbė žvilgsnį žemyn, neramiai barškindama pieštukais į stalą, tiesiai priešais Lilę. Jai *iš tikrųjų* patiko idėja apie asiliukų prieglaudą, bet ji norėjo sugalvoti ką nors savo.

– Kodėl atvažiavai automobiliu? – Keitlina nustebusi pažvelgė į mamą. Dažniausiai jos iš mokyklos eidavo pėsčiomis, tai užtrukdavo maždaug 15 minučių, nebent pradėdavo lyti.

Mama tik pavartė akis ir nusišypsojo.